

[Svend Jørgensen.]

radikale venstre ikke stiltiende se på. Jeg spørger sluttelig den højtærede minister: Billiger den højtærede minister den fremgangsmåde, der er udvist af statens repræsentant?

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede medlem fastslår som sin opfattelse, at staten burde have købt denne ejendom. Statens jordlovsudvalg har haft en anden opfattelse; hvilken af disse opfattelser der er rigtig, er det mig umuligt at afgøre. Ingen mennesker kan forlange, at jeg her på stående fod skal kunne sige, hvem der har ret; det ville være ganske umuligt for mig at overkomme at undersøge de enkelte spørgsmål, hvor statens jordlovsudvalg optræder som køber. Hertil kommer endelig, at selv om jeg nu havde den samme opfattelse som det ærede medlem, kan jeg intet ændre derved. Når statens jordlovsudvalg har afslået at købe ejendommen, er det den endelige afgørelse. Hvis man havde truffet den modsatte afgørelse og havde købt, skulle man have ministeriets godkendelse, men når man siger nej, er det et endeligt nej, som jeg ikke kan ændre. Jeg vil mene, at det er helt urimeligt, fordi der er nogle, der er utilfredse med en sådan enkelt afgørelse, på stående fod at gå hen og ændre loven. Man må have andre og mere vidtgående erfaringer, før man tager et sådant skridt, og der foreligger ikke for mig — det tror jeg jeg kan sige med fuld sikkerhed — nogen som helst klage over jordlovsudvalgets arbejde med disse nye bestemmelser før den nu foreliggende; derfor må jeg sige, at jeg ikke på det foreliggende grundlag havde tænkt mig at foreslå en ændring i den gældende lov. Forinden må der foreligge flere oplysninger, der skulle gå ud på, at jordlovsudvalget ikke har opfyldt sine forpligtelser. Om det er rigtigt eller ikke rigtigt, at jordlovsudvalgets medlem ikke har været tilstrækkelig vågen, kan jeg heller ikke udtale mig om. Man må naturligvis have undersøgt, om beskyldningen er rigtig. Man kan ikke forlange, at jeg efter en sådan fremstilling fra den ene side skulle sige: nu må vi have loven ændret efter det, der her er sket.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov nr.

88 af 15. marts 1947 om tilvejebringelse af midler til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Første næstformand (Arnth Jensen): Til dette valg er anmeldt en valggruppe omfattende socialdemokratiet, det radikale venstre og Danmarks retsforbund.

Valgt blev: *Kolbjørn, Einer-Jensen, Leonhard Hansen, Kai Jensen, Peder Knudsen, Wiggo Larsen, Bertel Dahlgaard, Funck Jensen, Juul, Foged, Henry Hansen, Rahr Lauritzen, Pedersen-Nyskov, Aksel Møller og Boeck-Hansen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3969; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2089).

Første næstformand (Arnth Jensen): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3983; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2089).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Det væsentligste i disse to lovforslag er, at der for deltagelse i amtsrådsmøder, sognerådsmøder og byrådsmøder samt for deltagelse i udvalgsråd og kommissioner, nedsat af disse råd, kan ydes et beskedent vederlag. Man har hidtil anset æren ved at sidde i sådanne råd for tilstrækkelig til at dække det store arbejdsstab, den pågældende har. Men undersøger man udviklingen i kommunestyret, kommer man til det resultat, at opfattelsen af disse hverv som borgerlige ombud, altså ulønnede hverv, har sin rod i den naturaløkonomi, der engang var rådende, og hvoraf snekastningspligten er det eneste, endda i temmelig modereret form, som er blevet tilbage. Dengang var det anderledes, man måtte gøre pligtarbejde for kommunen, f. eks. for at holde vejene vedlige, man måtte udføre den kørsel, som var nødvendig for det kommunale samfund, man sendte tiggerne på omgang hos kommunens beboere